Contributed by SAP
vrijdag, 25 februari 2011 - Last Updated vrijdag, 25 februari 2011

Sinds 14 februari is de Arabische revolutie ook met volle kracht in Libië uitgebroken. Ondanks de verschrikkelijke repressie waarbij al vele honderden doden zijn gevallen, breidt de volksopstand zich nog steeds uit. In een groot deel van het land heeft ze, met de steun van opstandige militairen, de macht overgenomen. Hierdoor ontstonden de eerste serieuze breuken binnen het staatsapparaat.

De dreiging van een imperialistische interventie in Libië door de Nato, onder voorwendsel van het stoppen van de slachtpartijen, mag ons niet in verwarring brengen. Het komt er in de realiteit op neer dat men de belangen van de westerse machten - de Libische olie- en gasuitvoer, en het tegenhouden van de migratie vanuit Afrika naar Europa – wil veiligstellen, en tegelijkertijd de revolutionaire vloedgolf wil tegenhouden die dreigt een ganse reeks dictatoriale regime's mee te sleuren. Regimes die jarenlang de stabiliteit van het Nabije Oosten garandeerden, tot groot profijt van de VS.

Desondanks zijn er toch die willen twijfelen aan het authentieke, volkse, karakter van de Libische opstand. In Latijns-Amerika zijn de progressieve regeringen van Evo Morales of Hugo Chavez totaal verblind door hun nefaste “kampistische” opstelling (de vijanden van mijn vijanden zijn mijn vrienden”, dus Kadhafi in Libië, Bachir el Assad in Syrië en Ahmanidejab in Iran, met hun theatrale “anti-imperialistische” retoriek, zitten in het "progressieve kamp" en moeten worden gesteund, ook tegen hun eigen bevolking.). De Venezolaanse publieke omroep stelt de gebeurtenissen in Libië voor als een evenement dat georchestreerd wordt door het imperialisme, naar het voorbeeld van de “gekleurde revoluties” in een aantal voormalige Sovjetrepublieken. Deze houding is des te absurder en ongelofelijk als je weet dat Chavez enorm populair is in de Arabische wereld en als je weet dat de revolutionaire processen in Latijns-Amerika mee hebben bijgedragen tot het op gang komen van de Arabische revoluties.

Wat momenteel gebeurt in Libië, is een authentieke, massale volksopstand tegen een dictatuur die geen enkele legitimiteit meer heeft. Een opstand bovendien die volop deel uitmaakt van het revolutionaire proces dat de Arabische wereld doormaakt sinds de val van Ben Ali in Tunesië en van Moebarak in Egypte.

Kadhafi heeft niets meer te zien met de anti-imperialistische leider die hij ooit beweerde te zijn. Ondanks zijn pseudo-revolutionaire poses en zijn onberekenbaar karakter is hij intussen al vele jaren, evenzeer als Ben Ali of Moebarak, een bondgenoot van het westers imperialisme, in het bijzonder van zijn goede vriend Berlusconi. In ruil voor stevige financiële compensaties werkte Kadhafi al een hele tijd als “onderaannemer” voor de EU: duizenden vluchtelingen uit Subsahara Afrika die hoopten in Europa te raken, werden in kampen in Libië onder verschrikkelijke omstandigheden geïnterneerd. Het materiaal dat de EU leverde voor het controleren van haar buitengrenzen (helikopters en dergelijke), wordt vandaag gebruikt om de volksopstand neer te

slaan.

De verklaringen van de Waalse minister-president Rudy Demotte (PS), plots verontwaardigd omdat Belgische wapens van FN Herstal door het Libische repressieapparaat gebruikt worden tegen het Libische volk, getuigen van een belachelijke hypocrisie. Net zoals haar westerse partners is de Belgische staat medeplichtig aan een dictatoriaal regime dat vandaag met de meest gesofisticeerde wapens een ongewapend volk afslacht. Of het nu Demotte of Minister van Buitenlandse Zaken Van Ackere (CD&V) is die dit nu probeert toe te dekken, doet er weinig toe.

Het lot van Libië hangt in de eerste plaats van het Libische volk zelf af. De progressieven in de hele wereld moeten deze opstand met volle kracht ondersteunen, een moedige opstand voor democratische rechten, sociale rechtvaardigheid en menselijke waardigheid. Doorheen onze mobilisaties kunnen we afdwingen dat de diplomatieke en economische relaties met die regime's verbroken worden, dat de westerse regeringen de bezittingen van de toplui van die regime's blokkeren en dat ze vervolgd worden voor misdaden tegen de menselijkheid. Met de steun van hun vakbonden kunnen de arbeiders van de havens en luchthavens verhinderen dat er wapens of ander materiaal dat kan gebruikt worden bij de repressie naar het regime van Kadhafi kunnen vertrekken.

Enkel zo kunnen we concrete steun bieden aan de dappere strijd van het Libische volk en bijdragen tot het ontwapenen en demoraliseren van de harde kern van het regime. Enkel zo kunnen we ook bijdragen aan het verhinderen van een imperialistische gewapende interventie. De voorbeelden van Irak en Afghanistan tonen goed aan hoezeer die een doodlopend straatje zijn, die bovendien haaks op de democratische en sociale verzuchtingen van de volkeren staan.

Kadhafi: weg er mee! Stop de slachtpartijen in Libië! Solidariteit met de volkeren in hun strijd voor democratische rechten en sociale rechtvaardigheid! Leve de Arabische revoluties!

Socialistische Arbeiderspartij (SAP), Belgische afdeling van de IVe Internationale

23/02/2011